

O hloupém království

Ondřej Adler

Bylo nebylo, v království, jehož jméno nikdo neznal, protože ho nikdo nikdy nezapsal, žilo nespécifikované množství lidí, které nikdo nikdy nespočítal. Těm vládl král, který byl snad muž, protože se to říkalo, a ten měl několik synů. O tom se totiž také hovořilo.

Ten král nevěděl, jestli má syny dva, tři, nebo čtyři. Neuměl totiž počítat. Počítat neuměla ani jeho drahá žena, která pro samou blbost nikdy nevytáhla paty z postele, aby se neochodila. Každopádně král věděl, že ženu má, stejně jako královna věděla, že má krále. Nikdy spolu ale nežili a tudíž chytrým lidem by přišlo záhadné, jak spolu syny počali. Ovšem v hloupém království tyto dotazy nepadly.

“Povídej, vrchní něco, co se mi to dělá tady pod tou kulatou věcí?” otázal se jednou král svého někoho, o kom nevěděl, jakou funkci má.

“To bude asi vráska, můj králi,” odpověděl vrchní něco.

I blbec ví, že vráska znamená stárnutí. K tomu není potřeba chytrosti. Zkušenost blbost nevyléčí. A tak se král rozhodl, že by mohl jít na odpočinek a vládu předat jinému, snad i většímu blbci.

“Vrchní něco. Svoje syny. Budeme předávat panování.”

Jak vrchní něco blbě slyšel, tak to i blbě udělal. A už druhý den ráno se přišlo celé království ucházet o funkci největšího blbce. Tedy, chceme říci: krále.

Král se velice podivil, jak byl za svůj život plodný. Vždyť jeho potomci se ani do sálu nevešli.

“Hernajs, my jsme ale šikovný táta!” podivil se král, když se podíval na nejbližšího syna, o deset let staršího, než on sám. “Pověz mi, synu, jak bys vládl této zemi?” otázal se ho.

Stařec o holi, shrbený a spíše nad hrobem, než nad životem, odpověděl sotva srozumitelně, že i v naprostém tichu mu nebylo rozumět.

“Můj králi a pane. Já, já, já, bych vládl tomuto království tak blbě, že by i voda tekla do kopce.”

Voda, co teče do kopce? To znělo až moc inteligentně, než aby to bylo hloupé, pomyslel si král. A přešel k jinému jedinci z davu, batoleti v plenkách, kterého v náručí držela jeho matka.

“A jak bys ty, maličký, blbě vládl mému království?”

Dítěti se zasklily oči slzami a začalo brečet.

To krále potěšilo více. Ovšem slzy nejsou známkou blbosti, ale emoce. A emoce nikdy netrvá tak dlouho jako blbost. A toto škrvně mělo před sebou ještě dost času na to, aby z breku přišlo něco jiného, nedej Bůh, chytrého.

I došel král ke třetímu člověku, mladíkovi v otrhaných šatech a bosýma nohama, které mu od studené podlahy už modraly.

“Ty vypadáš slibně, chlapče. Pověz mi, jak bys vládl mému království?”

Chlapec se zašťoural v nose. Otočil se na muže vedle sebe, pak na kuchaře za sebou, pokrčil ramenem, zahleděl se do země a povídal: “No já nevím, ale zvládnou to.”

To byla přímo excelentní odpověď, usmál se král a jeho černé zuby rozhodně nezářily po celém sále. Ano, blbost se neptá, jestli něco může, prostě se do všeho co se naskytne, pustí! Musí být iniciativní.

I vystoupal hloupý panovník ke svému trůnu.

“Zvedněte všichni ruku, kdo byste vládnout dokázali?” zeptal se.

A záhy se ke stropu klenutého sálu zvedly ruce všech přítomných. Kromě jistého dřevorubce Pepy Hrzka, který si je usekl, když kácel svůj první strom. Jak to dokázal, nikdo nikdy nezjistil.

Pan král byl nadšený. Ovšem nešťastný. Tolik blbců a jen jeden trůn. Takový nadějný materiál přece musel nějak využít. V tom ho osvítilo slunce dírou ve stropě a on poprvé za celý svůj život pronesl pro nás hloupou, pro něj však velice moudrou myšlenku.

“Tolik nadějných vladařů zde vidím a jen jediný trůn. I moji synové, rozejděte se do světa. Do všech jeho koutů a tam vládněte a dále hloupost šířte. Ať nejen tady, ale i všude jinde jsme tak krásně, společně, stejně tak tupí.”

A jak přikázal, tak se i stalo. Lid se rozešel do světa, kde šířil a pěstoval hloupost. A pěstují ji tam dodnes.

A náš pan král? Kraloval ještě několik let, než na stáří zemřel. A jelikož nikdo po něm trůn nezdědil, protože ho nikomu nepředal, království existovalo dále bez krále, protože lid byl moc hloupý na to, aby si jeho smrt přiznal. Vždyť ho vlastně ani nikdy nepotřeboval.